

12 de juliol

Sants Lluís Martin i Cèlia Guérin

Lluís Estanislao Martin va néixer a Burdeos el 1823. Cèlia Maria Guérin va néixer a Gandelain el 1831. Tots dos residien a Alençon. Ell tenia una rellotgeria i ella un taller d'encaix. Allà es van conèixer i es van casar. Van tenir nou fills, als que van transmetre una ferma formació cristiana. Quatre d'ells van morir quan encara eren petits i les cinc que quedaren van ser religioses.

La més coneguda de les seves filles va ser Santa Teresa de l'Infant Jesús. Visqueren exemplarment la seva vocació matrimonial, com a esposos plens de

tendresa i delicadesa, pares entregats a l'educació humana i religiosa de les seves filles, treballadors honorats, generosos en ajudar els pobres i a l'Església en les seves necessitats. Cultivaren en família la vida de fe i pietat, practicant junts la pregària i la lectura de llibres espirituals. Cèlia va morir el 28 d'agost de 1877 i Lluís, després d'haver ofert a Déu totes les seves filles, el 29 de juliol de 1894. El papa Benet XVI els va declarar beats en 2008 i el papa Francesc els va declarar sants en 2015.

“He tingut la sort de pertànyer als pares inigualables que van voltar-nos de la mateixa sol·licitud i de les mateixes tendreses. Oh!, que es dignin beneir la més petita de les seves filles i l'ajudin a cantar les misericòrdies divines!” (Santa Teresa de l'Infant Jesús. Manuscrit A 4r)

“El bon Déu em va donar un pare i una mare més dignes del cel que [de] la terra; demanaren al Senyor que els donés molts infants i que els prenguéss per a Ell. Aquest desig fou escoltat: quatre angelets se'n volaren al cel i les cinc restants que quedaren en l'arena prengueren Jesús per Espòs. Fou amb un coratge heroic que el meu pare, com un nou Abraham, pujà *tres vegades* la muntanya del Carmel per immolar el que tenia de més estimat. De primer, foren les dues filles grans; després, la tercera de les seves filles, amb el parer del seu director i conduïda pel nostre incomparable pare, féu un assaig en un convent de la Visitació (el bon Déu s'acomentà amb l'acceptació, *més tard* retornà al món, on viu com si estigués en el claustre). Només quedaven a l'elegit de Déu dues filles, l'una de 18 anys i l'altra de 14, i aquesta, la petita *Teresa*, li demanà de volar al Carmel, cosa que obtingué sense dificultat del seu bon pare, que portà la seva condescendència fins a conduir-la primer a Bayeux, i després a Roma a fi de treure els obstacles que retardaven la immolació d'aquella que anomenava la seva reina. Quan l'hagué conduïda a port, digué a l'única filla que li quedava: Si vols seguir l'exemple de les teves germanes, hi consento, no t'inquietis per mi. L'àngel que devia sostenir la vellesa d'un tal sant, li respongué que *després de la seva partida cap al cel* volaria també al claustre, la qual cosa omplí de joia aquell que no vivia sinó solament per a Déu.” (Santa Teresa de l'Infant Jesús. Carta 261)